

Arrest

nr. 38 842 van 17 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 december 2008 het Rijk binnen en diende op 18 december 2008 een asielaanvraag in. Op 23 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnisch Albanees uit Koshtovë (gemeente Mitrovicë) te zijn en in het bezit te zijn van de Kosovaarse nationaliteit. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal maakte u tijdens het gewapend conflict in Kosovo deel uit van het UÇK (Kosovaarse Bevrijdingsleger). Na de oorlog ging u samen met uw broers in het huis wonen dat jullie reeds voor de oorlog aan het opbouwen waren maar dat nog niet afgewerkt was. Op een gegeven ogenblik, ergens begin november 1999, rond 19.00 à 20.00 uur, hoorde u de kinderen van uw broers roepen en schreeuwen. De kinderen werden aangevallen en u vermoedde dat de daders Serviërs waren. U nam uw geweer en ging naar buiten. Buiten aangekomen zag u een auto weggrijden in de richting van de Servische dorpjes. U bleef nog even staan om een sigaret te roken. Opeens zag u een auto omkeren. De auto passeerde u in volle vaart. U riep en maande de auto aan te stoppen. De auto stopte niet. U nam uw geweer en loste enkele schoten met de bedoeling de banden kapot te schieten om te zien wie in de auto zat. De auto reed weg en u

ging ook naar huis. De volgende dag hoorde u op het nieuws dat op de plaats en het tijdstip dat u met uw wapen gevuurd had, een Albanese jongen, Sami Behrami, gewond was geraakt. Later hoorde u van uw broer dat de jongen aan zijn verwondingen was overleden. De dag nadat u het nieuws vernam, ging u spreken met de imam van de moskee van het dorp. U vertelde hem wat gebeurd was. De imam wist wie het slachtoffer was en ging met de familie praten met de bedoeling vergiffenis te vragen voor het gebeurde. Ook het dorpshoofd ging samen met een aantal mensen met de familie van het slachtoffer praten. De familie reageerde niet op de spijtbetuigingen. Enige dagen later kwamen ook enkele leden van het UÇK langs, die u aanmaanden uzelf te gaan aangeven bij Kfor. U ging bij Kfor, u vertelde wat er gebeurd was en u werd gearresteerd. Na enkele maanden in voorarrest werd u veroordeeld tot negen jaar cel. In die periode vernam u, zowel van enkele gevangenen, net als van uw familie, dat de familie van het slachtoffer zich wou wreken. U vernam dat er een gevangene een familielid van het slachtoffer was en hij u in de gevangenis wou vermoorden. Tevens vernam u van uw familie dat in de buurt van uw woning door onbekenden met een vuurwapen werd geschoten. In 2006 werd u voorwaardelijk vrijgelaten. Na uw vrijlating huwde u met Husnije Uka. U bleef voor het overige zoveel mogelijk thuis gezien u vreesde voor bloedwraak. Na het aflopen van uw straf vertrok u eind 2008 naar België alwaar u op 17 december 2008 aankwam en op 18 december 2008 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, uw geboorteakte, uw verblijfsakte, uw aanmeldingskaart in het kader van uw voorwaardelijke invrijheidstelling, twee attesten over uw voorwaardelijke invrijheidstelling afgeleverd door UNMIK, een attest over uw voorwaardelijke invrijheidstelling afgeleverd door het ministerie van Justitie in Kosovo, een beschikking van voortzetting van het onderzoek en een kopie van uw strafdossier.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u in november 1999 onbedoeld een Albanese jongeman, Sami Behrami, hebt doodgeschoten. U vreest dat de familie van Sami zich op u zal wreken. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk in een bloedwraak verwickeld te zijn geweest als gevolg van deze feiten. Uw vrees voor bloedwraak is enkel gebaseerd op persoonlijke vermoedens en geruchten die de ronde doen. Zo zouden mensen in uw dorp vertellen dat de familie van het slachtoffer zich wil wreken. Ook een politieagent zou u hebben verteld dat u dient op te passen voor bloedwraak (gehoor CGVS p. 12). Echter, niettegenstaande de moord op Sami Behrami reeds dateert van november 1999, hebben zijn familieleden u nooit rechtstreeks bedreigd, noch hebben zij ooit enige handeling gesteld waaruit blijkt dat u voor uw leven dient te vrezen. De familieleden hebben u ook nooit rechtstreeks benaderd om de bloedwraak uit te roepen (gehoor CGVS pp. 11-12). Bovendien werkte u nog af en toe in uw winkel en kwam u nog buiten om naar de commissie voorwaardelijke invrijheidstelling te gaan, uw huwelijk te regelen en met uw echtgenote op bezoek te gaan bij haar moeder (gehoor CGVS pp. 5-13). Uw verklaring steeds binnenshuis te hebben geleefd uit angst (gehoor CGVS p. 10), overtuigt dan ook niet.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich bij eventuele problemen met de familie van de Albanese jongeman die u doodgeschoten hebt, geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo verklaarde u nooit bescherming te hebben gezocht noch enige klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten n.a.v de onrechtstreekse bedreigingen die u ontving, omdat u schrik had dat er misschien een familielid van de jongeman bij de politie werkte en u ter plaatse zou doodschieten. Ook uw familie liet na klacht neer te leggen naar aanleiding van de schietpartijen rond de woning ten tijde van uw hechtenis (gehoor CGVS p. 11). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, temeer daar u verklaarde, met uitzondering van uw gerechtelijke problemen in het kader van de door u aangehaalde moord, nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Kosovo (gehoor CGVS p. 14). Uit informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt verder dat er sinds het einde van de oorlog in 1999 in Kosovo zowel een nationale (lokale) als een internationale politie en militaire macht aanwezig is die voor de orde- en vredeshandhaving instaat. Bij het beëindigen van de oorlog is de Navo-vredesmacht KFOR in Kosovo geïnstalleerd. Daarnaast is sinds december 2008 de Europese Eulex-missie in Kosovo operationeel, die tevens een ondersteunende rol geeft aan de Kosovo Police (KP), de lokale Kosovaarse politie. Uit voornoemde informatie blijkt tevens dat de KP zich specifiek met het probleem van bloedwraak bezighoudt en effectieve bescherming geeft aan mensen die mogelijk het slachtoffer zouden kunnen worden van bloedwraak. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij eventuele (nieuwe) problemen niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten of tot de internationale bijzondere politie-eenheden voor het verkrijgen van afdoende bescherming.

Ten slotte blijkt uit niets dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Gevraagd waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen, verklaarde u enkel dat u daar geen financiële middelen voor hebt (gehoor CGVS p. 14). Het feit dat u er geen financiële middelen heeft is echter een probleem van socio-economische aard dat op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw geboorteakte en uw verblijfsakte bevestigen uw identiteit en afkomst maar die staan niet ter discussie. Uw aanmeldingskaart in het kader van uw voorwaardelijke invrijheidstelling, de twee attesten over uw voorwaardelijke invrijheidstelling afgeleverd door UNMIK, het attest over uw voorwaardelijke invrijheidstelling afgeleverd door het ministerie van Justitie, de beschikking van voortzetting van het onderzoek en de kopie van uw strafdossier tonen aan dat u veroordeeld bent omwille van de moord op Sami Behrami en in 2006 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, wat niet wordt betwist. Wat betreft het feit dat in uw strafdossier vermeld wordt dat u van het familie van het slachtoffer een maand respijt hebt gekregen volgens de gewoonte van de kanun, dient te worden opgemerkt dat dit enkel uw verklaringen ten opzichte van de politie zijn. Bovendien dateert uw strafdossier van 9 maart 2000 en kan hieruit niet worden afgeleid dat de bloedwraak waar u toenertijd naar verwees, heden ten dage nog steeds van kracht is. Tot slot doet deze verklaring geen afbreuk aan het feit dat de familie van het slachtoffer nog niets concreet heeft ondernomen, noch aan het feit dat u de bescherming van uw autoriteiten kan inroepen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij roept een schending in van “artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen evenals artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status

van vluchtelingen” en van “artikels 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de kennelijke beoordelingsfout”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een originele identiteitskaart, een geboorteakte en een verblijfsakte neer. Niettegenstaande de identiteitskaart stelt de Raad vast dat verzoeker een andere geboortedatum (27.07.1971) meldt tijdens het CGVS-verhoor dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (28.07.1971). Ook de geboortedatum op de identiteitskaart en op de verblijfsakte (28.07.1971) verschillen van die op de geboorteakte (27.07.1971). Verzoeker verklaart dit niet en legt ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat hij zijn paspoort aan de smokkelaar had afgegeven, terwijl hij tijdens het verhoor op de vraag “Hebt u ooit een internationaal pp [paspoort] gehad?” antwoordde “Ja-ik had er één maar tijdens de oorlog ben ik alles kwijt geraakt, ook mijn huis was verbrand en alles is weg” (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoekers identiteitsgegevens zijn niet enkel incoherent, zijn verklaringen over zijn reisweg blijven ongestaafd. Verzoeker gaf tijdens het verhoor zelf toe geen problemen te hebben gehad met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Zijn straf had hij immers volgens de neergelegde documenten, en voor zover waarachtig, voltooid op 15 november 2008 terwijl hij pas op 14 december 2008 Kosovo verlaten heeft (zie interview DVZ). Aldus is er geen reden om opnieuw een paspoort aan te vragen en de reis legaal te ondernemen in plaats van een smokkelaar te betalen. Bovendien stelt verzoeker via een vracht- en bestelwagen gereisd te hebben, maar hij kan geen stopplaatsen opnoemen. Bovendien beweert verzoeker de naam van de smokkelaar niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoeker toont aldus niet aan wanneer hij zijn land verliet en wanneer hij in België toekwam.

3.2. Verzoekende partij beweert bloedwraak te vrezen door de familie van de jongeman die hij in 1999 doodde. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat “u [verzoeker] niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk in een bloedwraak verwickeld te zijn geweest als gevolg van deze feiten”.

3.2.1. Verzoeker zou zijn veroordeeld voor moord op een Albanese jongeman eind 1999 en legt ter ondersteuning meerdere fotokopieën van de rechtzaak neer. Er kan verwacht worden dat verzoeker over deze kwestie waarvoor hij tot negen jaar opsluiting werd veroordeeld eenduidig en nauwkeurig is. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker de naam van de vermoorde jongeman vergeten is en wanneer hij tijdens het verhoor in de gerechtstukken zoekt naar zijn naam, verkeerdelijk de naam van diens vader noemt zodat hieruit blijkt dat hij de naam niet eens herkent. Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker de omstandigheden van het ongeluk niet kan schetsen en met name tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanwezigheid van de vader van het slachtoffer in de beschoten auto en zijn verklaringen wijzigde wanneer hij hierop gewezen werd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dergelijke onwetendheden zijn onverzoenbaar met verzoekers beweringen en zijn betrokkenheid bij het proces. Dit klemte te meer nu verzoeker ook geen originele documenten maar bijkomende fotokopieën neerlegt over de voorwaardelijke invrijheidsstelling : een attest van het Kosovaarse ministerie van Justitie en twee kopieën van attesten van UNMIK. Het is vaste rechtspraak dat geen bewijswaarde kan gehecht worden aan fotokopieën nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers betrokkenheid bij deze rechtzaak staat niet vast wat, gelezen met de tegenstrijdigheid over zijn identiteit, de waarachtigheid van de beweringen geheel onderuit haalt. Verzoekers moeilijkheden omwille van deze rechtzaak hebben aldus evenmin een objectieve grond.

3.2.2. Hoe dan ook verzoekers loutere bewering “Dat het in casu duidelijk is dat verzoeker en zijn familie inderdaad het voorwerp van een bloedwraak uitmaakten” en “Dat de tegenpartij, die de toestand in het land van herkomst van verzoeker moet kennen, trouwens perfect weet dat feiten zoals die gepleegd door verzoeker een schuld van eer en bloed in het land van herkomst van verzoeker ten gevolge hebben” wordt niet aangetoond. De Commissaris-generaal stelt terecht dat verzoeker deze bloedwraak niet aannemelijk maakt nu deze louter gebaseerd is op zijn vermoedens en veronderstellingen.

Overigens verklaart verzoeker dat de familie van het slachtoffer hem nooit rechtstreeks heeft bedreigd en noch hem of zijn familie hebben benaderd om de bloedwraak officieel uit te roepen terwijl hij na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling geruime tijd in de buurt van de familie van het slachtoffer heeft gewoond. De schietpartij tijdens zijn gevangenschap rond zijn woning blijft zonder nuttige gegevens en verzoeker geeft zelf toe niet te weten of de familieleden van het slachtoffer hiervoor verantwoordelijk waren (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Evenmin wordt aangegeven waarom de familie van verzoeker hieromtrent geen klacht zou hebben ingediend en een poging ondernomen beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten. Verzoeker legt bovendien evasieve en tegenstrijdige verklaringen af betreffende het beroep op een verzoeningscommissie (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verzoekers bewering *“Daarom bleef ik thuis en ging niet naar buiten, uit schrik voor wraak”* (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12) wordt ontkend door zijn bewering zich na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling zonder enig gevaar regelmatig buiten zijn woning te begeven. De bewering in het verzoekschrift *“Dat de toepassing van de Kanun-wet in Kosovo dus het verhaal van verzoeker des te meer geloofwaardig maakt”* en de aan het verzoekschrift toegevoegde tekst van de UNHCR over bloedwraak in Kosovo zijn algemeen en niet dienstig nu verzoeker geen veroordeling en bloedwraak en dus geen vervolging aantoont.

3.3. Verzoekers algemene en theoretische beschouwingen over Vluchtelingenrecht en sociale groep vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. In zoverre verzoeker meent beroept te kunnen doen op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet laat hij na aan te tonen dat er thans in Kosovo sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van het volkenrecht, dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 februari 2010 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK